

opusdei.org

Comunicar esperança i confiança en els nostres temps

Aquest és el missatge del Papa Francesc per a la 51 Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, que se celebra diumenge 28 de maig, i que porta per títol "Comunicar esperança i confiança en els nostres temps". El missatge es va presentar en la festivitat de sant Francesc de Sales, patró dels periodistes.

26/05/2017

«No tinguis por, que jo sóc amb tu» (Is 43, 5)

Comunicar esperança i confiança en els nostres temps

Gràcies al desenvolupament tecnològic, l'accés als mitjans de comunicació és tal que hi ha moltíssims individus que tenen la possibilitat de compartir i difondre immediatament notícies. Aquestes notícies poden ser boniques o lletges, veritables o falses. Els nostres pares en la fe ja parlaven de la ment humana com d'una pedra de molí que, moguda per l'aigua, no es pot aturar. No obstant això, qui s'encarrega del molí pot decidir si moldre blat o jull. La ment de l'home està sempre en acció i no pot deixar de «moldre» el que rep, però som

nosaltres que hem de decidir quin material li oferim.(Cf. Cassià el Romà).

Amb aquest missatge m'agradaria arribar i animar a tots els que, tant en l'àmbit professional com en el de les relacions personals, «passen pel molí» cada dia molta informació per oferir un pa tendre i bo a tots els que s'alimenten dels fruits de la seva comunicació. Voldria exhortar a tots a una comunicació constructiva que, rebutjant els prejudicis contra els altres, fomenti una cultura de la trobada que ajudi a mirar la realitat amb autèntica confiança.

Penso que és necessari trencar el cercle viciós de l'angoixa i frenar l'espiral de la por, fruit d'aquest costum de centrar-se en les «males notícies» (guerres, terrorisme, escàndols i qualsevol tipus de frustració en el futur de la humanitat). Certament, no es tracta

d'afavorir una desinformació en què s'ignori el drama del sofriment, ni de caure en un optimisme ingenu que no es deixa afectar per l'escàndol del mal. Voldria, en canvi, que tots intentem superar aquest sentiment de disgust i de resignació que sovint s'apodera de nosaltres, que ens llança en l'apatia, genera pors i ens fa creure que el mal no es pot frenar. A més, en un sistema comunicatiu on regna la lògica segons la qual perquè una notícia sigui bona ha de causar un impacte, i on fàcilment es fa espectacle del drama del dolor i del misteri del mal, es pot caure en la temptació d'adormir la pròpia consciència o de caure en la desesperació.

Per tant, voldria contribuir a la recerca d'un estil comunicatiu obert i creatiu, que no doni tot el protagonisme al mal, sinó que tracti de mostrar les possibles solucions, afavorint una actitud activa i

responsable en les persones a les quals va dirigida la notícia. Convido a tots a oferir als homes i les dones del nostre temps narracions marcades per la lògica de la «bona notícia».

La bona notícia

La vida de l'home no és només una crònica asèptica d'esdeveniments, sinó que és història, una història que espera ser narrada amb l'elecció d'una clau interpretativa que sàpiga seleccionar i recollir les dades més importants. La realitat, en si mateixa, no té un significat unívoc. Tot depèn de la mirada amb la qual és percebuda, del «vidre» amb el qual vam decidir mirar-la: canviant les lents, també la realitat se'ns presenta diferent. Llavors, què fer per llegir la realitat amb «les lents» adequades?

Per als cristians, les lents que ens permeten desxifrar la realitat no poden ser altres que les de la bona

notícia, partint de la «bona nova» per excel·lència: l'«Evangeli de Jesucrist, Fill de Déu» (Mc 1, 1). Amb aquestes paraules comença l'evangelista Marc la seva narració, anunciant la «bona notícia» que es refereix a Jesús, però més que una informació sobre Jesús, es tracta *de la bona notícia que és Jesús mateix*. En efecte, llegint les pàgines de l'Evangeli es descobreix que el títol de l'obra correspon al seu contingut i, sobretot, que aquest contingut és la persona mateixa de Jesús.

Aquesta bona notícia, que és Jesús mateix, no és bona perquè estigui exempta de sofriment, sinó perquè contempla el sofriment en una perspectiva més àmplia, com a part integrant del seu amor pel Pare i per la humanitat. En Crist, Déu s'ha fet solidari amb qualsevol situació humana, revelant-nos que no estem sols, perquè tenim un Pare que mai oblida als seus fills. «No tinguis por,

que jo sóc amb tu» (*Is* 43, 5): és la paraula consoladora d'un Déu que s'implica des de sempre en la història del seu poble. Amb aquesta promesa: «estic amb tu», Déu assumeix, en el seu Fill estimat, tota la nostra debilitat fins a morir com nosaltres. En Ell també les tenebres i la mort es fan lloc de comunió amb la Llum i la Vida. Precisament aquí, al lloc on la vida experimenta l'amargor del fracàs, neix una esperança a l'abast de tots. Es tracta d'una esperança que no defrauda —perquè l'amor de Déu ha estat vessat en els nostres cors (cf. *Rm* 5,5)— i que fa que la vida nova broti com la planta que creix de la llavor enterrada. Sota aquesta llum, cada nou drama que succeeix a la història del món es converteix també en l'escenari per a una possible bona notícia, des del moment en què l'amor aconseguix trobar sempre el camí de la proximitat i suscita cors capaços de commoure, rostres

capaços de no enfonsar-se, mans a punt per construir.

La confiança en la llavor del Regne

Per iniciar als seus deixebles i a la multitud en aquesta mentalitat evangèlica, i donar-los «les ulleres» adequades amb les que acostar-se a la lògica de l'amor que mor i ressuscita, Jesús recorria a les paràboles, en què el Regne de Déu es compara, sovint, amb la llavor que desencadena la seva força vital just quan mor a terra (cf. *Mc* 4, 1-34). Recórrer a imatges i metàfores per comunicar la humil potència del Regne, no és una manera de restar-li importància i urgència, sinó una forma misericordiosa per l'«espai» de llibertat per a qui l'escolta per acollir-la i referir-la fins i tot a si mateix. A més, és el camí privilegiat per expressar la immensa dignitat del misteri pasqual, deixant que siguin les imatges —més que els

conceptes— les que comuniquin la paradoxal bellesa de la vida nova en Crist, on les hostilitats i la creu no impedeixen, sinó que compleixen la salvació de Déu, on la debilitat és més forta que tota potència humana, on el fracàs pot ser el preludi del compliment més gran de totes les coses en l'amor. En efecte, així és com madura i s'aprofundeix l'esperança del Regne de Déu: «Com un home sembra la llavor a la terra: tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix» (*Mc 4, 26-27*).

El Regne de Déu ja està entre nosaltres, com una llavor oculta a una mirada superficial i el creixement té lloc en el silenci. Qui té els ulls límpids per la gràcia de l'Esperit Sant ho veu brollar i no deixa que el jull, que sempre està present, li robi l'alegria del Regne.

Els horitzons de l'Esperit

L'esperança fundada sobre la bona notícia que és Jesús ens fa elevar la mirada i ens impulsa a contemplar-lo en el marc litúrgic de la festa de l'Ascensió. Encara que sembla que el Senyor s'allunya de nosaltres, en realitat, s'eixamplen els horitzons de l'esperança. En efecte, en Crist, que eleva la nostra humanitat fins al Cel, cada home i cada dona pot tenir la plena llibertat d'«entrar al santuari gràcies a la sang de Jesús; ell ha inaugurat per a nosaltres un camí nou i viu, que passa a través de la cortina del lloc santíssim, és a dir, a través de la seva humanitat» (*He* 10, 19-20). Per mitjà de «la força de l'Esperit Sant» podem ser «testimonis» i comunicadors d'una humanitat nova, redimida, «pels segles dels segles» (cf. *Hb* 1, 7-8).

La confiança en la implantació del Regne de Déu i en la lògica de la Pasqua configura també la nostra manera de comunicar. Aquesta

confiança ens fa capaços de treballar
—en les múltiples formes en què es
du a terme avui la comunicació—
amb la convicció que és possible
descobrir i il·luminar la bona notícia
present en la realitat de cada història
i en el rostre de cada persona.

Qui es deixa guiar amb fe per
l'Esperit Sant és capaç de discernir
en cada esdeveniment del que passa
entre Déu i la humanitat, reconeixent
com ell mateix, a l'escenari dramàtic
d'aquest món, està teixint la trama
d'una història de salvació. El fil amb
el qual es teixeix aquesta història
sacra és l'esperança i el seu teixidor
no és altre que l'Esperit Consolador.
L'esperança és la més humil de les
virtuts, perquè roman amagada en
els plecs de la vida, però és similar al
llevat que fa fermentar tota la massa.
Nosaltres l'alimentem tornant a llegir
la Bona Nova, aquest Evangeli que ha
estat moltes vegades «reeditat» en les
vides dels sants, homes i dones

convertits en icones de l'amor de Déu. També avui l'Esperit sembla en nosaltres el desig del Regne, a través de molts «canals» vivents, a través de les persones que es deixen conduir per la Bona Nova enmig del drama de la història, i són com fars en la foscor d'aquest món, que il·luminen el camí i obren nous camins de confiança i esperança.

Vaticà, 24 de gener de 2017

Francesc

Traducció pròpia del missatge en castellà de la web del Vaticà

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/51-jornada-
mundial-de-les-comunicacions-socials/](https://opusdei.org/ca-es/article/51-jornada-mundial-de-les-comunicacions-socials/)
(31/03/2026)